

26.09.87 (üheksakümne esimene päev)

Ma ei ole enam mitu päeva kirjutanud ja ega teiltki ei ole tulnud ühtegi kirja, ehk täna siis tuleb, või tuleb siis homme. Kui nüüd siiralt aus olla, ega siis ei olnudki kirja kirjutamiseks aega, nii palju tegemist oli.

Tehnika õppimisele järgnevatel päevadel tatsasime mööda väeosa ringi nagu tavalisel tundide päeval, klassi, spordiväljakule, platsile ja siis jälle klassi, repertuaar ikka sama, füüsiline ettevalmistus, mingi määruste õppimine, käsikämlus ja rivi. Reedel tegime aga tööd, kogu meie rühm löödi laiali igasugustele objektidele. Mina sattusin tööle ühte masinate seisu poksi, teha oli seal nii palju, et tuli masinad pukkidele tõsta. Üldjoontes ei olnud see töö ei raske ega keeruline. Mida see siis tähendas, masinad pukkidele tõsta. Seda, et tuli auto iga ratta juurde seada puupakk nii, et auto rattad maad ei puudutaks, nii pidavat kummid kauem kestma. Aega võttis aga asja sai, enne lõunat jõudsime neli autot pukkidele ajada. Kella kahest aeti meid sealt välja, sest vastutav lipnik pidi kusagile ära minema. Meie tatsasime roodu ja kuna aega oli, siis küsisime koos ühe teise poisiga väeosa poodi, kus varustasime ennast saiadega. Peale lõunat tatsasime mööda platsi koos relvadega, kahel eesmärgil, et teha rivi, ja õppida veel mõni käsikämluse võte. Õhtul oli pataljoni kross. See jooks läks mul küll päris kehvasti ja mitte ainult minul. Enne seda, kui meie rühm jooksmas hakkas, võeti ajanormi väiksemaks, tegime küll nägusid, aga selle peale vastati, et teie peategi rohkem suutma. Miks??? Seda küsimust ei esitanud küll keegi valjusti ja seega jäigi meile arusaamatuks, et miks meie. Kui finišisse jõudsin, siis kirusin küll ennast, et kiiremini ei jooksnud, raja peal tundsin, et jõudu ju veel on. Nojah, normatiivi ei täitnud, seega läks nii nagu läks, ei ole midagi, kui mitte arvestada seda, et mõned peenemat liiki füüsilised harjutused ja jooksud ootavad ees sellel ajal, kui teised puhkavad.

Kell seitse õhtul ootas ees veel üks üllatus, korjati kokku kõik, kes olid sellel hetkel roodus ja teatati, et tuleb minna jaama kartulivagunit laadima. Käisime söömas ja siis transporditi meid veoauto kastis jaama. Kella poole üheksast saime vagunitele kallale. Esialgu ennustati, et meil läheb hommikul kella kuue seitsmeni, tegelikult lõpetasime aga poole neljast. Kiiresti saime tänu sellele, et kartulid olid võrkudes ja teha oli vaid niipalju, et tuli võrgud vagunist auto kasti visata. Töötasime vahetustega, üks vahetus puhkas, teine töötas, puhkuse ajal

sõime lõkkes küpsetatud kartuleid ja väeosast oli kaasa võetud umbes sada liitrit teed. Öösel, enne lõppu, toodi veel kalakonserve, kaks konservi kolme peale. Roodu jõudsime tagasi kella neljaks, ja peale pisikest pesu vajusime kohe magama. Täna hommikul oli äratus tund aega hiljem, käisime söömas ja peale sööki, kella poole üheksast kella üheteistkümneni, magasime veel oma magamata osa.

Seal jaamas oles tekkis mul tunne, et ma töötan taas veduril ja olen öösel kusagil jaamas, ning ootan väljasõiduks rohelist tuld. Seal jaamas istudes tuli kõik nii selgesti meelde, tekkis selline tunne, et mida küll annaks, et saaks taas veduri kabiini.

Peale kahe ja poole tunnist magamist aeti meid üles, jagati kätte relvad ja laskeharjutustele. Ei tea kas väsimusest, või sellest, et olin just magamast tulnud, oli tulemus eelmistest kordadest viletsam, ainult viisteist silma. Aga noh, ega seegi ei ole mingi tragöödia ega viletsus, selle silmade arvuga loeti ka laskeharjutus sooritatuks.

Jõuangi sündmustega tänasesse pealelõunasse, sellest aga peale sauna, sest me läheme just sinna.

Nii, nüüd on saunas ja söömas ka käidud ja saab rahulikult jätkata. Peale lõunat oli meil kohtumine nendega, kes on käinud Afganistanis. Minu arust oli väga südamlilik kohtumine. Meie roodus oli kaks noormeest, kes olid sealt tulnud just kevadel. Nad rääkisid, kuidas seal asi tegelikult on, andsid soovitusi, mille eest hoiduda, mida silmas pidada ja mis raskused seal ees võivad oodata. Veel vastasid nad meie küsimustele. Üldjoontes ei olnud see mingisugune mälestuste heietamine, nad andsid konkreetseid soovitusi, kui meil seal teenida tuleks. Mingil hulgal meie hulgast seal aga teenida tuleb, see on selgemast selgem, ja seda ei varja keegi. Niipalju ma tean, et reedel olid koostamisel mingisugused nimekirjad, kes, mis ja kus, seda ma aga ei tea.

No nii, lõpetan selleks korraks ja jään ootama kirja.